

LBRIS

We know
books

NIKOLAI NOSOV

HABARNAM în Oraşul Soarelui

Traducere din rusă de Gabriela Russo

Ilustrații de A. Laptev

Cuprins

- Capitolul I* Habarnam visează / 7
- Capitolul II* Cum a făcut Habarnam fapte bune / 11
- Capitolul III* Visul lui Habarnam se împlinește / 17
- Capitolul IV* Habarnam și Țintișoara se întâlnesc
cu Murdărici-Pestrițu / 24
- Capitolul V* Cum au pornit în călătorie Habarnam, Țintișoara
și Murdărici-Pestrițu / 31
- Capitolul VI* Aventurile sunt abia la început / 38
- Capitolul VII* Călătoria continuă / 44
- Capitolul VIII* Cerculina și Planetaria / 50
- Capitolul IX* Radiolina / 55
- Capitolul X* Cum au ajuns Habarnam, Țintișoara și Pestrițu
în Orașul Soarelui / 63
- Capitolul XI* La sfârșitul zilei / 71
- Capitolul XII* Cum a ajuns Habarnam
să stea de vorbă cu conștiința lui / 79
- Capitolul XIII* Foiță și Buchia / 84
- Capitolul XIV* Habarnam citește ziarul și află
unde poate să-l găsească pe Foiță / 90
- Capitolul XV* La grădina zoologică / 96
- Capitolul XVI* Cum s-au întâlnit Habarnam, Țintișoara și Pestrițu
cu Bălțatu și ce-a ieșit de aici / 105
- Capitolul XVII* Întâlnirea cu Cubuleț / 115
- Capitolul XVIII* La Comitetul pentru arhitectură / 125
- Capitolul XIX* La teatru / 131

- Capitolul XX* Cum s-au întâlnit Habarnam și prietenii lui cu inginerul Nit / 140
- Capitolul XXI* Habarnam și însoțitorii săi fac o excursie la fabrica de confecții / 148
- Capitolul XXII* Pătăniile polițistului Țignal / 157
- Capitolul XXIII* Habarnam are din nou muștrări de conștiință / 169
- Capitolul XXIV* Cum s-a îmbolnăvit Habarnam de febra șahului / 177
- Capitolul XXV* Cum a fost găsit Țignal / 185
- Capitolul XXVI* Evenimente importante / 192
- Capitolul XXVII* Năzdrăvăniile vânturaticilor / 200
- Capitolul XXVIII* Ce descoperire a făcut profesorul Goangă/ 207
- Capitolul XXIX* Întâlnirea cu vechii prieteni / 214
- Capitolul XXX* Cum a pierdut Habarnam bagheta magică/ 225
- Capitolul XXXI* Întâlnirea cu vrăjitorul/ 234
- Capitolul XXXII* Ziua mănușilor / 242
- Capitolul XXXIII* Habarnam, Țintișoara și Pestrițu ajung să fie frați ai Soarelui/ 249

CAPITOLUL I

Habarnam visează

Cred că unii dintre cititorii mei au făcut de mult cunoștință cu Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi. Era vorba acolo despre o țară de basm în care trăiau pitici și piticuțe, adică niște băieței și fetițe mici de tot sau, cum li se mai spunea, prichindei și prichindute. Un asemenea pitic-prichindel era și Habarnam. Locuia în Orașul Florilor, pe strada Campanulelor, împreună cu prietenii săi Știetot, Grăbilă, Zăpăcilă, cu mecanicii Șurubel și Piuliță, cu muzicantul Guzlă, pictorul Acuarelă, doctorul Pilulă și mulți alții. În carte se mai povestește cum Habarnam și prietenii săi au făcut o călătorie cu balonul, cum au stat un timp în Orașul Verde și în Orașul Zmeielor, despre ce au văzut și au învățat acolo. Întorși din călătorie, Știetot și prietenii săi s-au pus pe treabă: s-au apucat să construiască podul peste pârâul Castraveților, conducta de apă făcută din tulpină de stuf și fântânile pe care le văzuseră în Orașul Verde.

După ce prichindeii au reușit să le facă pe toate acestea, s-au apucat să instaleze lumină electrică pe străzi, să-și pună telefon, ca să poată vorbi între ei fără să iasă din casă, iar Șurubel și Piuliță au construit un televizor sub îndrumarea lui Știetot, ca să poată vedea acasă filme și spectacole de teatru.

După cum se știe deja, la întoarcerea din călătorie, Habarnam a căpătat mai multă minte, s-a apucat să citească și să scrie, a citit

toată gramatica și aproape toată aritmetica, a început să rezolve probleme și chiar a vrut să învețe fizică sau, cum îi zicea în glumă, fizică-mizică, dar tocmai atunci, nu se știe de ce, i-a trecut cheful să mai învețe. Lucrul acesta se întâmplă des în țara prichindeilor. Să luăm, de exemplu, un prichindel oarecare: acesta fâgăduiește marea cu sarea, îi tot dă din gură că va face una și alta, că mișcă munții din loc și chiar că-i răstoarnă cu susu-n jos, muncește din răspuțeri câteva zile, iar pe urmă începe încetul cu încetul să tragă chiulul.

Firește, nimeni nu spune că Habarnam era un leneș incorigibil. Mai bine zis, s-a abătut pur și simplu de la drumul drept. Cum ajunsese să știe și el slovele ca lumea, ședea zile întregi aplecat deasupra cărților, dar nu citea ce trebuia, ci doar ce i se părea mai interesant, citea mai ales basme. Citind basme pe săturate, a încetat de tot să se mai ocupe de vreo altă treabă și, cum se spune, s-a cufundat în visuri. S-a împrietenit cu prichinduța Țintișoara, care se lăuda că și ei îi plac grozav basmele. Furișându-se într-un loc retras, Habarnam și Țintișoara au început să viseze la tot felul de minuni – la tichia care te face nevăzut, la covorul zburător, la cizmele de șapte leghe ori la farfurioarele de argint și merele vrăjite, la baghetele magice, la zgripturoaice și la căpcăuni, la vrăjitorii și vrăjitoarele cele rele, și la zânele cele bune. Numai asta făceau, își povesteau unul altuia basme de tot felul, dar cel mai mult le plăcea să se întrebe care dintre minunățiile astea e mai ceva decât celelalte: tichia care te face nevăzut ori covorul zburător, fluierul fermecat ori cizmele de șapte leghe? Și, tot discutând, se înfierbântau atât de tare, că uneori ajungeau chiar la bătaie.

Odată au discutat două zile la rând, iar Habarnam a reușit să-i demonstreze Țintișoarei că bagheta magică e mai ceva decât toate celelalte, pentru că acela care pune stăpânire pe ea poate să capete tot ce-și dorește. Este de ajuns s-o învârtă cu putere și să spună: „Vreau să am tichia care mă face nevăzut sau cizmele de șapte leghe“, și toate astea apar dintr-odată.

— Lucrul cel mai de seamă, spunea Habarnam, e faptul că acela care are bagheta poate să învețe fără efort, adică nici nu-i nevoie să învețe, ci doar s-o miște și să spună, să zicem: „Vreau să știu aritmetică și să vorbesc limba franceză“ – și numaidecât se trezește că știe aritmetică și că vorbește franțuzește.

După ce a rostit vorbele acestea, Habarnam umbla ca vrăjit. Se trezea adeseori noaptea, sărea din pat, bolborosea ceva numai pentru sine și dădea din mâini. Își închipuia, pare-se, că agită bagheta magică. Doctorul Pilulă a observat că se întâmplă ceva rău cu Habarnam și i-a spus că, dacă nu încetează cu scenele lui nocturne, va trebui să-l lege de pat cu o frânghie și să-i dea ulei de ricin. Bineînțeles că Habarnam s-a speriat și s-a mai potolit.

Odată, Habarnam se întâlnește cu Țintișoara pe malul râului. Se așezară pe un castravete verde și mare, unul dintre aceia care creșteau cu duiumul în jur. Soarele se ridicase sus și încălzea cum trebuie pământul, dar lui Habarnam și Țintișoarei nu le era cald deloc, întrucât castravetele, pe care stăteau întocmai ca pe o băncuță, era destul de rece, iar de sus îi apărau frunzele lui late, acoperindu-i ca niște umbrele verzi, uriașe. Un vânticel ușor făcea să freamete iarba și apa să se încrețească în vălurile mici care străluceau în soare. Mii de raze, ca niște iepurași zburdalnici, răsfărânte de oglinda apei, dansau pe frunzele castravetelui, luminându-le pe dedesubt cu un fel de lumină misterioasă. Părea că până și aerul de sub frunzele unde stăteau Habarnam și Țintișoara freamătă și se înfioară, că bate din nenumărate aripioare nevăzute, și totul arăta cumva straniu, ca o vrajă. Dar Habarnam și Țintișoara nu simțeau că-i înconjoară vreo vrajă, pentru că erau destul de obișnuiți cu tot tabloul acesta și, pe deasupra, fiecare era ocupat cu gândurile sale. Țintișoara voia tare mult să discute cu el despre basme, dar Habarnam, nu se știe de ce, tăcea cu încăpățănare și avea o față atât de acră și de supărată, încât ea nu îndrăznea să intre în vorbă cu el.

În cele din urmă, Țintișoara nu mai răbdă și-l întrebă:

— Ti s-au înecat corăbiile, Habarnam? Ia spune-mi! De ce arăți așa de plictisit?

— De unde ai scos-o că mi s-au înecat corăbiile? răspuse Habarnam. Sunt plictisit pentru că mă plictisesc.

— Poftim răspuns! izbucni în răs Țintișoara. E plictisit pentru că se plictisește. Încearcă să fii mai clar.

— Păi, gândește-te și tu, spuse Habarnam, gesticulând întruna. În orașul nostru, nu știi cum se face, dar nimic nu e cum trebuie să fie. Nu se întâmplă nici un fel de minuni, de vrăjitorii... mă-nțelegi? Nu se compară cu ce era pe vremuri! Atunci întâlneai aproape la fiecare pas vrăjitori, zgripturoaice, ba chiar căpcăuni. Nu degeaba se vorbește despre ei în basme.

— Nu degeaba, se-nțelege, încuviință Țintișoara. Dar să știi că vrăjitorii au existat nu numai în vremurile de demult. Există și astăzi, numai că nu oricine poate să-i întâlnească.

— Cine să-i întâlnească? Tu, te pomenești! o întrebă Habarnam în zeflema.

— Ei, ce tot spui acolo! zise Țintișoara dând din mâini enervată. Doar știi că sunt fricoasă, dacă m-aș întâlni acum cu un vrăjitor, cred că de spaimă n-aș scoate nici un cuvânt. Nu mă îndoiesc că tu ai putea să stai de vorbă cu un vrăjitor, pentru că ești foarte curajos.

— Cred și eu că sunt curajos, întări Habarnam. Numai că nu pricep de ce nu m-am întâlnit până acum cu nici unul.

— Pentru că nu-i de ajuns să fii curajos, spuse Țintișoara. Am citit cândva într-un basm că trebuie să faci trei fapte bune la rând.

Abia atunci apare în fața ta vrăjitorul și-ți dă tot ce-i ceri.

— Chiar și bagheta magică?

— Chiar și bagheta magică.

— Ia te uită! se minună Habarnam. Ce faptă e socotită, după tine, o faptă bună? Dacă eu, de exemplu, mă scol dimineata și mă spăl cu apă rece și săpun, asta înseamnă că fac o faptă bună?

— Sigur că da, spuse Țintișoara. Dacă cuiva îi e greu și tu îl ajuți, dacă cineva e jignit și tu îi iei apărarea, toate acestea sunt tot fapte bune. Chiar și atunci când cineva îți oferă ajutorul, iar tu îi mulțumești, înseamnă că faci o faptă bună, pentru că trebuie să fii întotdeauna recunoscător și politicos.

— Ce mai, după părerea mea, nu-i o treabă grea, spuse Habarnam.

— Ba nu, e foarte grea, îl contrazise Țintișoara, pentru că trebuie să faci trei fapte bune una după alta, iar dacă între ele se nimerește măcar o singură faptă rea, nu iese nimic, și trebuie s-o iei de la capăt. În afară de asta, fapta bună e socotită bună numai atunci când o faci dezinteresat, fără să te gândești că poți trage cine știe ce foloase de pe urma ei.

— Cred și eu, aprobă Habarnam. Ce fel de faptă bună mai e aceea pe care o faci cu gândul la vreun folos? Ei bine, azi mă mai odihnesc nițel, iar de mâine încep să fac fapte bune, și dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, atunci bagheta magică va ajunge curând în mâinile mele.

CAPITOLUL II

Cum a făcut Habarnam fapte bune

Ziua următoare, Habarnam se sculă mai devreme ca de obicei, cu gândul să facă fapte bune. Mai întâi se spală cum trebuie cu apă rece, fără să se zgârcească la săpun, apoi se spală bine pe dinți.

„Uite prima faptă bună“, își spuse în sinea lui, ștergându-se cu prosopul și pieptănându-și părul cu mult zel, în fața oglinzii.

Grăbilă îl văzu învârtindu-se în fața oglinzii și-i spuse:

— Bravo, bravo! Ești frumos, n-am ce zice!

— În orice caz, mai frumos ca tine! răspunse Habarnam.

— Bineînțeles. Trebuie să cauți mult ca să găsești o mutră ca a ta!

— Ce-ai spus? De-a cui mutră vorbești? De-a mea? se înfurie Habarnam și numai ce-l lovi pe Grăbilă cu prosopul pe spinare.

Grăbilă se feri ridicând mâna și o luă la fugă.

— Din ăștia-mi ești, nenorocitul! strigă Habarnam în urma lui Grăbilă. S-a ales praful de fapta bună din cauza ta!

Într-adevăr, de fapta bună se alesese praful, pentru că Habarnam făcuse, fără îndoială, o faptă rea înfuriindu-se pe Grăbilă și lovindu-l cu prosopul. Acum trebuia să ia totul de la capăt.

După ce-și mai veni puțin în fire, Habarnam începu să-și frământa mintea tot gândindu-se ce altă faptă bună ar putea să facă, dar nimic serios nu-i trecu prin cap. Până la gustarea de dimineață nu izbuti să ia vreo hotărâre, dar după ce mâncă, mintea începu să-i meargă mai bine. Văzându-l pe doctorul Pilulă pisând într-o piuliță niște prafuri pentru doctoriile lui, îi spuse:

— Tu, Pilulă, muncești și iar muncești, îi ajuți mereu pe alții, dar pe tine nimeni nu vrea să te ajute. Dă-mi să-ți pisez eu medicamentul.

— Poftim, acceptă Pilulă. E foarte frumos că vrei să mă ajuți. Toți trebuie să ne ajutăm între noi.

Îi dădu lui Habarnam piulița și acesta se apucă să piseze prafurile, iar Pilulă prepară din ele pilule. Habarnam fu cuprins de un asemenea entuziasm, încât măcină mai multă pulbere decât era nevoie.

„Nu-i nimic, se gândi el. Nu strică. Am făcut, în schimb, o faptă bună.“

Treba s-ar fi terminat cum nu se poate mai bine, dacă Limonadă și Gogoasă n-ar fi văzut cu ce se îndeletnicește Habarnam.

— Ia te uită, spuse Gogoasă, pesemne că Habarnam s-a hotărât să se facă și el doctor. Ce distracție o să fie când o să se apuce să ne îngrijească pe toți!

— Nu, altceva-i la mijloc. Sunt sigur că vrea să-i intru pe sub piele lui Pilulă ca să nu-i dea ulei de ricin.

Auzind vorbele astea spuse în bațjocură, Habarnam se înfurie și se pregăti să arunce în Limonadă cu piulița:

— Tu, Limonadă, să taci, că de nu îți dau una cu piulița...

— Stai! Stai! Începu să strige doctorul Pilulă.

Și încercă să-i ia piulița din mână, dar Habarnam nu i-o dădu, și se luară la bătaie. În toiul încăierării, Pilulă se împiedică de masă, masa se răsturnă, toată pulberea se împrăstie pe podea, pilulele se risipiră în toate părțile. Pilulă reuși cu chiu cu vai să-i ia cu forța piulița și-i strigă:

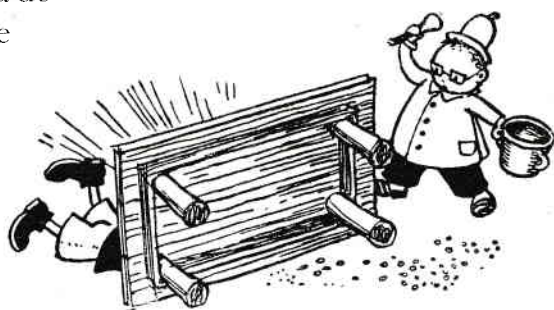
— Marș de aici, netrebnicule! Să nu te mai văd! Câte pilule s-au prăpădit fără rost!

— Ah, măi Limonadă! Urâciosule! Îl ocări Habarnam. Să te prind numai, că-ți arăt eu ție! Ce faptă bună s-a irosit!

Da, fapta bună se irosise și de data aceasta, înainte ca Habarnam s-o ducă măcar până la capăt.

Așa au mers lucrurile toată ziua. Oricât s-a strădui Habarnam, n-a reușit să facă nici măcar două fapte bune una după alta, darămite trei. Dacă a avut noroc și a făcut o faptă bună, după aceea a făcut neapărat o poznă, iar altă dată dintr-o faptă bună la început a ieșit imediat o prostie.

În noaptea aceea, Habarnam n-a putut mult timp să adoarmă tot gândindu-se de ce îi ies lui toate pe dos. Până la urmă a înțeles că e cam necioplit din fire și că de acolo i se trag eșecurile. Era de ajuns ca unul să glumească pe socoteala lui sau să-i facă o observație cât de neînsemnată, că imediat se supăra, începea să țipe și chiar sărea la bătaie.

— Nu-i nimic, se consolă Habarnam. Mâine o să fiu mai politicos, și treaba o să meargă strună.

A doua zi dimineata, Habarnam parcă a renăscut. A fost foarte politicos și bine-crescut. Dacă se adresa cuiva cu o rugămintă, atunci spunea neapărat „te rog“ – vorbă pe care nimeni n-o auzise vreodată venind de la el. Mai mult decât atât, se străduia să facă fiecăruia câte un serviciu, să-i mulțumească pe toți. Văzând că Zăpăcilă nu-și găsește căciula, care dispărea mereu, Habarnam se apucă s-o caute prin toată camera și o găsi, în cele din urmă, sub pat. După aceea îi ceru scuze lui Pilulă pentru cele întâmplăte în ajun și-l rugă să-i dea voie să piseze iar prafurile. Doctorul Pilulă nu-i dădu voie să piseze prafurile, în schimb, îi dădu sarcina să culeagă din grădină niște lăcrămioare, de care avea nevoie ca să pregătească picături pentru ochi. Habarnam își îndeplini sarcina cu multă sârguință. Apoi dădu cu cremă cizmele cele noi ale lui Glontișor, vânătorul, și la urmă se apucă să măture podelele din camere, cu toate că nu era rândul lui în ziua aceea. Într-un cuvânt, făcu o grămadă de fapte bune, tot așteptând să apară dintr-o clipă într-alta vrăjitorul cel bun și să-i dea bagheta magică. Cu toate acestea, ziua se sfârși, iar vrăjitorul nu se arată nicidecum. Tare rău se supără Habarnam.

— De ce m-ai mințit cu vrăjitorul ăla? spuse el când o întâlni a doua zi pe Țintișoara. Mi-am dat osteneala ca un prost să fac o grămadă de fapte bune, dar de vrăjitor nici pomeneală!

— Nu te-am mințit, se apăără Țintișoara. Țin minte foarte bine că am citit așa ceva într-un basm.

— Atunci de ce n-a apărut vrăjitorul? porni înfuriat la atac Habarnam.

Țintișoara spuse:

— Păi, știe el, vrăjitorul când trebuie să se arate. Poate că n-ai făcut trei fapte bune, ci mai puține.

— N-ai făcut trei, n-ai făcut trei! bombăni disprețuitor Habarnam. Sigur că nu trei, ci treizeci și trei, dacă vrei să știi!

Țintișoara ridică din umeri:

— Atunci înseamnă că n-ai făcut faptele bune una după alta, pesemne că le-ai amestecat cu cele rele.

— „Le-ai amestecat cu celele“, repetă ca papagalul Habarnam și se strâmbă în asemenea hal, că Țintișoara se dădu un pas înapoi de spaimă și își înghiți vorba.

Habarnam continuă:

— Dacă vrei să știi, ieri am fost politicoș toată ziua și n-am făcut nimic rău: n-am înjurat, nu m-am bătut, iar de câte ori am spus câte ceva, am vorbit numai cu iertați-mă, mulțumesc, vă rog.

— Azi n-am prea auzit cuvintele astea din gura ta, clătină din cap Țintișoara.

— Păi nu vorbesc de ziua de azi, ci de ziua de ieri.

Habarnam și Țintișoara căzură pe gânduri întrebându-se de ce lucrurile au ieșit așa și nu altfel, dar nu se lămuriră cu nici un chip. Într-un târziu Țintișoara spuse:

— Poate că n-ai făcut faptele astea dezinteresat, ci gândindu-te la vreun folos, ce zici?

Habarnam se supără foc:

— Cum adică să mă gândesc la vreun folos? L-am ajutat pe Zăpăcilă să dea de urma căciulii. Ce zici, e căciula mea? Am adunat pentru Pilulă lăcrămioare. Ce câștig am eu din lăcrămioarele astea?

— Pentru ce le-ai adunat?

— Te faci că nu-nțelegi? Dar ai spus cu gura ta că dacă fac trei fapte bune, o să primesc bagheta magică.

— Va să zică, ai făcut totul ca să primești bagheta magică?

— Bineînțeles!

— Ca să vezi, și mai spui că nu te-ai gândit la vreun folos.

— Oare pentru ce altceva să fac faptele astea, dacă nu de dragul baghetei magice, tu ce crezi?

— Ei bine, trebuie să le faci așa, pur și simplu, cu intenții bune.

— Ce fel de intenții mai sunt și astea?!

— Ah, cine-mi ești! spuse Țintișoara zâmbind ironic. Se vede treaba că tu poți să te porți bine numai atunci când știi că primești o recompensă – bagheta magică sau altceva. Știu că printre noi sunt prichindei care se străduiesc să fie politicoși, dar numai pentru că li s-a spus că politețea și purtările bune pot să le aducă foloase.

— Nu-s eu dintr-astăl spuse Habarnam făcând un gest cu mâna. Dacă vrei să știi, pot să fiu politicos pe degeaba, pot să fac fapte bune fără nici un fel de câștig.

După ce se despărți de Țintișoara, Habarnam porni spre casă hotărât ca de acum încolo să facă fapte bune numai cu bună intenție și să nu se mai gândească deloc la bagheta magică. Dar e ușor să spui: „Nu mă mai gândesc!“ De fapt, când vrei să nu te gândești la ceva, e sigur că numai la lucrul acela o să-ți fie gândul.

Întors acasă, Habarnam se apucă să citească o carte cu povești. Glonțișor, care stătea lângă fereastră și își curăța pușca de vânătoare, spuse:

— Ce citești acolo așa de interesant? Ai face bine să citești cu glas tare.

Habarnam fu cât pe ce să-i spună:

„Ia și citește singur, dacă ai chef de citit“,

dar își aminti de bagheta magică și se gândi că face o faptă bună dacă îndeplinește rugămintea lui Glonțișor.

— Bine, ascultă, acceptă Habarnam și începu să citească din carte cu voce tare.

Vânătorul Glonțișor ascultă cu plăcere și curățatul puștii nu-l mai plictisi atât de tare. Aflară și alți prichindei că Habarnam citește povești și se adunară să-l asculte.

— Bravo! spuseră ei când Habarnam isprăvi de citit. Ai avut o idee foarte bună să citești cu voce tare.

Lui Habarnam îi făcu plăcere să fie lăudat, dar își dădu seama că a stat tot timpul cu gândul la baghetă.

„Dacă nu mi-aș fi amintit de baghetă și aș fi acceptat să citesc cartea așa, pur și simplu, aș fi făcut-o mânat de bune intenții, dar, acum, se cheamă că am citit-o de dragul unei recompense“, se gândi Habarnam.

Așa se întâmpla de fiecare dată: Habarnam făcea fapte bune numai atunci când își amintea de bagheta magică; când uita de ea, nu era în stare să facă decât fapte rele. Dacă e să spunem adevărul, el reușea să facă uneori și câte o mică faptă bună, fără să aibă

gândul e-o face de dragul baghetei magice. Dar lucrul acesta se întâmpla atât de rar, că nu merită să vorbim despre el.

Se scurgeau zilele, săptămânile, lunile... Habarnam era din ce în ce mai dezamăgit în privința baghetei magice. Cu cât vremea trecea, cu atât mai rar își amintea de ea. În cele din urmă, își spuse că obținerea baghetei magice e un vis cu neputință de realizat, pentru că n-o să reușească în veci să facă dezinteresat trei fapte bune la rând.

— Să știi, îi spuse odată Țintișoarei, am impresia că nu există nici un fel de baghetă magică și că orice ai face și ai dreg, cu nimic nu te-ai alege.

Chiar se porni pe râs, mulțumit că i-a ieșit rima. Râse și Țintișoara, apoi îl întrebă:

— De ce se spune în poveste că trebuie să faci trei fapte bune?

— Poate că au născocit înadins povestea asta, ca niște proști de prichindei să învețe să facă fapte bune, spuse Habarnam.

— E o explicație înțeleaptă, zise Țintișoara.

— Foarte înțeleaptă, aprobă Habarnam. Ce mai, nu-mi pare rău că s-a întâmplat așa. În orice caz, mie mi-a fost de folos. Cât timp mi-am dat silința să fac fapte bune, m-am obișnuit să mă spăl cu apă rece, iar asta chiar îmi place acum.

CAPITOLUL III

Visul lui Habarnam se împlinește

Într-o zi, Habarnam stătea în casă și se uita pe fereastră. Vremea era tare urâtă. Cerul era întunecat încă de dimineață, soarele nu se arăta deloc, ploua fără întrerupere. De plimbat nici nu putea fi vorba și din cauza asta pe Habarnam îl cuprinsese tristetea.

Se știe că vremea acționa în fel și chip asupra locuitorilor din Orașul Florilor.

Știțetot, de exemplu, spunea că-i e egal dacă ninge sau plouă, că nici vremea cea mai urâtă nu-l împiedică să-și vadă de treabă, chiar dacă stă în casă. Doctorul Pilulă susținea că-i place mai mult vremea rea decât vremea bună, pentru că ea căleşte organismul prichindeilor, așa că ei se îmbolnăvesc mai rar. Poetul Floricică povestea că marea lui plăcere este să se suie în pod când plouă torențial, să se lase cuprins de entuziasm, stând comod pe frunzele uscate și ascultând cum bat picăturile de ploaie în acoperiș.

„Afară vremea rea se dezlănțuie cu furie“, spunea Floricică. „E atât de groaznic, că nici măcar nasul nu-ți vine să-l scoți, iar în pod e cald și plăcut. Frunzele uscate miros frumos, ploaia bate darabana în acoperiș, iar tu te simți atât de bine, sufletul îți e atât de ușor, încât îți vine să compui poezii!“

Celor mai mulți dintre prichindei nu le plăcea, însă, ploaia. Era o prichindută, Picăturica îi era numele, pe care o apuca plânsul de îndată ce începea să plouă. Când o întrebau de ce plânge, ea răspundea: „Nu știu. Întotdeauna plâng când plouă“.

Habarnam nu stătea prost cu nervii ca plângăcioasa de Picăturica, asta în nici un caz, dar nici el nu era în apele lui când se strica vremea. Tot așa prost-dispus era și acum. Se uita trist la șuvoaiele piezișe de ploaie, la violetele de sub fereastră pleoștite de apă, la cățelușul Strop care stătea de obicei legat în lanț în fața casei, iar acum era ghemuit covrig în cușca lui și arunca doar câte o privire afară, vârându-și vârful nasului printr-o crăpătură a cuștii.

„Sărmanul Strop!“ se gândi Habarnam. „Stă legat în lanț toată ziua, nu poate să alerge în voie, iar acum, din cauza ploii, e nevoit să stea în cușca aia strâmtă. Trebuie lăsat să hoinărească liber când o înceta ploaia asta nesuferită.“

Dar ploaia nu încetă, și lui Habarnam i se păru că n-o să se sfârșească niciodată, că o să curgă la nesfârșit, că soarele s-a ascuns pentru totdeauna și n-o să se mai ivească dintre nori.

„Ce-o să se întâmple atunci cu noi?“ își frământă mintea Habarnam. „Pământul o să se umfle de atâta apă. O să fie atâta noroi că n-o să poți merge nici pe jos, nici cu mașina. Toate străzile o să fie înecate în mocirlă. O să se înece în noroi și casele, și florile, și pomii, o să se înece și prichindeii până la urmă. Ce grozăvie!“

În timp ce Habarnam își imagina toate grozăviile astea și se gândea ce greu o să fie traiul în împărăția noroiului, ploaia conteni, vântul împrăștie norii, apăru în sfârșit soarele. Cerul se limpezi. Totul în jur se luminează ca prin farmec. Picăturile mari de ploaie, neuscate încă, tremurau, străluceau ca argintul pe frunzele de iarbă, pe petalele florilor. Părea că în jur totul întinerește, se bucură și râde.

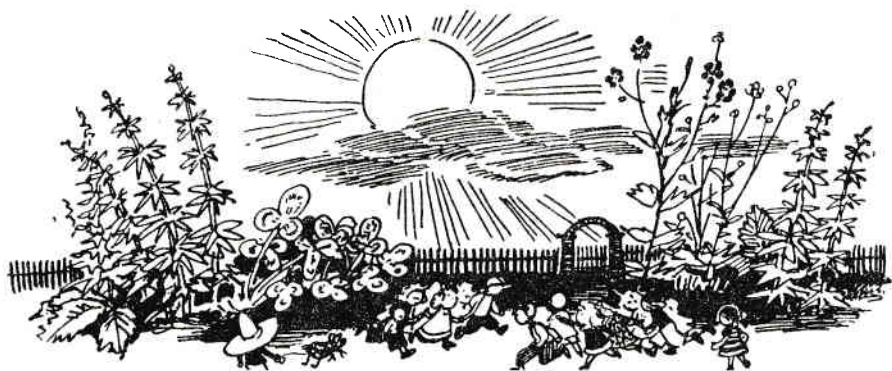
Habarnam reveni, în sfârșit, cu picioarele pe pământ:

— Soarele! strigă văzând cât de tare strălucește. Soarele! Soarele! și dădu fuga în curte.

Alergară și ceilalți prichindei după el. Începură să sară, să cânte și să se joace. Chiar și Știetot, care spunea că-i e indiferent dacă e înnorat sau senin, sărea în sus de bucurie în mijlocul curții.

Habarnam uită cu totul de ploaie și de noroi, ba chiar i se păru că de acum încolo n-o să mai fie niciodată cer înnorat, iar soarele o să strălucească veșnic. Uită o vreme de Strop, pe urmă își aduse aminte și-i dădu drumul din lanț. Strop porni în goană prin curte. Lătra bucuros și-i înhăța de picioare pe toți, dar fără să-i doară, fiindcă-i mușca doar pe străini, niciodată pe ai lui. Așa era el din fire.

Prichindeii se veseliră ce se veseliră, apoi se apucară de treabă, iar câțiva plecară în pădure după ciuperci, pentru că după ploaie ciupercile cresc cu nemiluita.

Habarnam nu se duse în pădure, ci, așezându-se pe băncuța din fața chioșcului, se apucă să citească o carte. În timpul ăsta, Strop, care putea acum să alerge în voie, găsi o spărtură în gard, se strecură prin ea în stradă și, văzând un trecător cu toiagul în mână, se hotărî să-l muște. Toată lumea știe cât de rău se înfurie un câine când vede pe cineva cu un toiag în mână. Habarnam, captivat de carte, nu auzi lătratul din stradă. La scurt timp, însă, lătratul se întetă. Habarnam se opri din citit și abia atunci își aminti că a uitat să-l pună pe Strop în lanț. Ieșind în fugă pe poartă, îl văzu pe Strop că latră înfuriat la trecător, îl ajunge din urmă și se repede să-l înhațe de picior. Trecătorul se învârtea în loc, căznindu-se să-l alunge cu toiagul.

— Marș la locul tău, Strop! Înapoi! Începu să strige speriat Habarnam.

Văzând că Strop nu-l ascultă, se apropie în fugă de el, îl apucă de zgardă și-l trase într-o parte.

— Ah, neam de viperă ce ești! Tu n-ascuți deloc când ți se spune ceva!

Habarnam ridică mâna să-i tragă una zdravănă peste bot, dar văzându-l pe sârmanul cățeluș cum clipește și strânge din ochi speriat, îl iertă și, în loc să-l lovească, îl trase târâș în curte. Îl legă în lanț și fugi din nou pe poartă, să vadă dacă nu cumva trecătorul s-a ales cu vreo mușcătură.

După cât se pare, trecătorul a obosit rău luptându-se cu Strop, fiindcă s-a așezat pe băncuța din fața porții să se odihnească. Abia acum Habarnam îl examinează cu atenție. Necunoscutul purta o mantie nespus de frumoasă, de culoare albastru-închis, pe care

erau cusute stelute aurii și semiluni argintii. Pe cap avea o pălărie neagră, împodobită la fel, în picioare avea pantofi roșii, cu vârfulurile îndoite în sus. Nu semăna cu nici un locuitor din Orașul Florilor, fiindcă avea mustați albe, lungi, o barbă lungă, până aproape de genunchi, care-i acoperea mai tot obrazul, întocmai ca barba lui Moș Crăciun. Nimeni din Orașul Florilor nu avea o asemenea barbă, acolo toți erau tineri.

— V-a mușcat cumva câțelul? întrebă îngrijorat Habarnam, examinându-l curios pe moșneagul acesta ciudat.

— O nimica toată, spuse bărbosul. Ce să-i faci, viori câțeluș, dezghețat! Hm!

Își puse toiagul între genunchi, se sprijini în el cu amândouă mâinile și se uită pieziș la Habarnam, așezat și el la celălalt capăt al băncuței.

— E câțelul lui Glonțișor, îl cheamă Strop, spuse Habarnam. Glonțișor merge cu el la vânătoare. În restul timpului, Strop stă legat în lanț ca să nu muște pe careva. V-a mușcat?

— Nu, draguță. Era cât pe ce, dar n-a apucat să muște.

— Asta-i rău, spuse Habarnam. Nu că n-a apucat să vă muște, ci că, probabil, v-a speriat. Eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat. I-am dat drumul din lanț și am uitat pe urmă să-l leg la loc. Iertați-mă!

— Bine, te iert, spuse bărbosul. Văd că ești un prichindel de treabă.

— Nu sunt încă, vreau să ajung prichindel de treabă. Adică am vrut mai înainte. Am făcut și fapte bune, dar acum m-am lăsat păgubaș.

Habarnam dădu din mână în semn că a renunțat și cercetă cu atenție încălțările roșii ale celui cu care stătea de vorbă. Băgă de seamă că acestea se încheiau cu o cataramă în formă de semi-lună, cu o stea pe ea.

— De ce te-ai lăsat păgubaș? întrebă moșneagul.

— Pentru că toate astea sunt fleacuri.

— Faptele bune sunt fleacuri?

— Nu, vrăjitorii... Spuneți-mi, cataramele de la pantofi sunt aurii sau sunt din aur curat?